

Najprej naj povem, da smo bili deležni izjemne gostoljubnosti. Učenci in njihovi učitelji osnovne šole XIV. divizije na Senovem so nas toplo sprejeli. V treh dneh, pravzaprav dveh in pol, smo izkusili veliko.

Prvi dan smo se takoj po prihodu zbrali v veliki dvorani Mladinskega doma, kjer je vsaka izmed sodelujočih šol na izviren način predstavila svojo šolo. Nato smo se razkropili po delavnicah, v katerih smo ustvarjali na temo knjige Dušana Čaterja *Pojdi z menoj*. Napeta srhljivka je odlično izhodišče za debato, pisno in likovno poustvarjanje, kar so nam v zanimivi video projekciji demonstrirali učenci iz OŠ Hinko Smrekar iz Ljubljane.

Tabor je popestrila likovna umetnica Tina Brinovar, ki je vodila likovno delavnico, v kateri so učenci ilustrirali prizore iz knjige *Pojdi z menoj*.

Ne smemo pozabiti omeniti slavnostne otvoritve razstavnega prostora v avli šole, namreč Tina Brinovar, mlada slovenska ilustratorica in bivša učenka OŠ XIV. divizije, je poslikala šolsko steno z liki iz svojih ilustracij.

Popoldne smo se odpravili na sprehod po Senovem. Spoznali smo, da je bilo Senovo nekoč premogovniški kraj. Danes je v kraju mnogo objektov in spomenikov, ki ohranjajo spomine na slavne premogovniške čase. Dve zanimivosti sta se nam posebej vtisnili v spomin, in sicer: V času informbiroja po 2. svetovni vojni, ko je pretila nevarnost ruskih vojaških napadov na strateške položaje na Senovem, so prebivalci stanovanjske bloke pobarvali s črno barvo, da jih z letal niso mogli opaziti. Druga posebnost so velike krušne peči v naseljih, v katerih so stanovali rudarji. V teh pečeh so nekoč rudarske žene pekle prosjače, pogače iz kvašenega testa, obložene z različnimi nadevi. Prosjače pa zato, ker so bili njihovi otroci venomer lačni in ko se je peklo, so ponavljali: »Prosim, prosim, prosim ...« Tudi mi smo se drugi večer zbrali ob krušni peči in pogostili so nas z odličnimi (malo spominjajo na pice) prosjačami.

Zadnji dan po slavnostnem zaključku smo se odpravili v Krško, kjer smo si ogledali baročno Kapucinsko knjižnico Krško, v kateri so shranjene najstarejše teološke, splošne, filozofske in medicinske zgodovinske knjige, in celovito obnovljen Valvasorjev kompleks, v katerem je tudi Mestni muzej. V njem je skozi različne predmete prikazano Valvasorjevo življenje, na ogled pa so tudi faksimile grafične zbirke Janeza Vajkarda Valvasorja.

Branje zahteva čas – za nekatere je prenaporno

Naslednji dan nas obiskal pisatelj Dušan Čater. Pred njegovim prihodom smo se dobro ogreli na okrogli mizi, katere tema je bila kajpada drugega kot knjiga, pravzaprav branje. Izmenjavali smo svoje bralne izkušnje in razpravljali o pomembnosti branja. Mnenja so bila deljena. Čeprav je mnogim knjiga vsakdanja sopotnica, so se našli tudi takšni, ki so prostodušno priznali, da imajo rajši druge oblike sprostitve, kot sta televizija, računalnik, češ da je branje za njih »prenaporno«.

Popoldne smo se sprostili v ustvarjalnih delavnicah. Izdelovali smo papirnate klobuke, okrasne magnetke ter plesali ob afriških ritmih.

Mentorica: Lidija Stanič